

DE FEBELIA

‘Het is een illusie te denken dat je leven ooit in balans zal zijn’

Het adagium *Virtus nobilitat* is vervangen door een nieuw devies: *vrije tijd adelt!* Maar geldt dat ook voor de advocatuur en de rechterlijke macht? Over de zoektocht naar het evenwicht tussen werk en vrije tijd.

Martine Goosens
freelance journalist

Mr. Dirk Jan Rutgers (36) is advocaat bij Kennedy Van der Laan in Amsterdam. Hij is hoofd van de sectie arbeidsrecht. Rutgers is getrouwd met Barbara van der Mast, woont in Haarlem en heeft twee zonen: Teije (2,5) en Douwe (6 maanden)

Zaterdagmiddag 17.00 uur, op een prachtig gelegen tennisbaan in een bos in Bloemendaal: ‘In de zomermaanden komen wij hier met een aantal bevriende gezinnen bijeen om te tennissen, te picknicken en met de kinderen te spelen in het bos. Pure ontspanning, een paar uur lang geen dagelijkse beslommingen, geen telefoon en geen stress. Op dat soort momenten ver gaar ik de energie die ik nodig heb om de toch wel drukke week door te komen. Zaterdag is in principe de enige dag waarop ik niet werk. Zondagmiddag werk ik vaak een paar uur thuis achter mijn bureau. Als de kinderen naar bed zijn werk ik ook zondagavond vaak nog even door. Ik vind het heerlijk om thuis te werken, zeker in verge-

Foto's: Karen Steenwinkel

lijking tot de drukte in het gezin is het aangenaam rustig en stil in mijn werkkamer. Op zondagavond maken we de planning voor de rest van de week. Omdat tijd een schaars goed is, is het meestal passen en meten. Naast mijn werk ben ik ook actief als bestuurslid van de Stichting Beeldende Kunst, als secretaris van de Regionale Beoordelingsraad van de Nederlandse Maatschappij voor de Tandheelkunde en als lid van de Ronde Tafel. Verder treed ik op als docent bij diverse postacademische cursussen arbeidsrecht en gezondheidsrecht en publiceer ik regelmatig. Een druk bestaan, vooral in combinatie met een jong gezin, maar ik heb constant honger naar meer. Er is zoveel te doen en zoveel te

INSAANS

leren, ik zou in alles wat ik doe beter willen zijn. Ambitieuze en gedreven, maar ik kan er wel om lachen. Ik probeer mezelf en dat wat ik doe niet al te serieus te nemen.

Het zijn van advocaat biedt mij op dit moment alles wat ik in een baan zoek. Wellicht dat als ik wat ouder ben de politiek of de rechterlijke macht trekken. Sommige mensen verklaren mij voor gek als ze me rond zien rennen, maar Barbara hoeft ik niets uit te leggen. Inhoudelijk praat ik weinig met haar over mijn werk, maar zij begrijpt dat dit het leven is dat ik ambieer. Zelf werkt ze drieënhalve dag per week in Rotterdam waar zij als medisch bioloog wetenschappelijk onder-

zoek doet naar de immunologische effecten van niertransplantaties. Van haar proefschrift heb ik alleen de inleiding gelezen, ik snapte er weinig van! Maar uit het feit dat ze promoveert spreekt natuurlijk ook een bepaalde drang om te presteren. Vier dagen per week doe ik 's morgens de kinderen, zodat zij op tijd in Rotterdam kan zijn. Ik speel dan graag nog even met de kinderen op de crèche, waardoor ik laat met werken begin. Ook vind ik het heerlijk op in het weekend met Teije door de duinen te fietsen, maar voor het overige komt de verzorging van de jongens vooral op haar schouders terecht. Zij geeft wel aan waar haar grenzen liggen en dan pas ik mij aan. Uiteindelijk is zij degene die mij rust en stabiliteit verschaft en mede daardoor ben ik in staat te doen wat ik doe. Als mensen mij vragen waar ik mij druk over maak, trek ik mij daar niet veel van aan, maar als mijn vrouw haar wenkbrauwen frons en vraagt of ik nu wel zeker weet of ik weer een nieuwe activiteit wil ondernemen, ben ik wel geneigd mijn plan in heroverweging te nemen. Zij helpt mij te relativiseren, thuis bij haar betekent rust. Met enige regelmaat vraag ik mij af waar ik in godsnaam de tijd vandaan moet halen om alles op tijd af te krijgen. Gelukkig heb ik de juiste mensen om me heen waardoor ik mijn doelstellingen kan realiseren. Mijn secretaresse beheert bijvoorbeeld ook een deel van mijn privé-agenda dus zij weet wanneer Barbara 's avonds verplichtingen buiten de deur heeft. Door haar word ik op tijd naar huis gestuurd.

Douwe werd geboren in een zeer drukke periode, maar op kantoor vroeg men:

‘Waarom loop jij hier rond? Ga naar huis, je hebt een kind gekregen!’ Wat dat betreft wijkt Kennedy Van der Laan af van veel andere kantoren, cultuur is hier dat je elkaar ook aanspreekt op verantwoordelijkheden thuis. Dertig vakantiedagen en een norm van 1.200 declarabele uren zijn uitzonderlijk in de huidige advocatuur waar omzet en winst voor naamste drijfveren lijken. Ik heb daar afstand van genomen, als je gaat voor het hoogste winstaandeel moet je hier niet komen werken. Ik werk liever op kantoor waar de menselijke maat, in plaats van geld, de boventoon voert.

Het is een illusie te denken dat je leven ooit in balans zal zijn, een juiste verdeling tussen werk en privé-leven zal ik nooit vinden. Ik zou me rot vervelen, de zoektocht is juist de uitdaging. Stel je voor dat je overal precies genoeg tijd voor hebt of – erger nog – dat je tijd overhoudt. Ik zou mijn leven oersaai vinden. Het feit dat ik boeiende zaken kan doen voor interessante opdrachtgevers vind ik strekend voor mijn ego. Dat ik daardoor te weinig tijd overhou voor dingen die ik leuk vind naast mijn werk, zoals theater, toneel, of het lezen van een boek, neem ik op de koop toe. Het gebrek aan tijd en evenwicht maakt het leven juist spannend. Maar relativiseren is essentieel. Het kan natuurlijk best wat minder. Voor mij is het belangrijkste dat de drie meest essentiële elementen aan de basis goed zitten: ik heb een baan die bij me past, een geweldige vrouw en twee schatten van kinderen. Mijn leven is soms gejaagd, maar evenwicht is toch niet wat ik nastreef. ■